

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/199/2019
Identifikačné číslo spisu: 6113215367
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6113215367.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Z. V. A., bývajúceho v G. G., J. K.Ž. XX, proti žalovanej E - Byt správa domov s.r.o., so sídlom v Poprade, Hraničná 5, IČO: 36 502 081, zastúpenej JUDr. Luciou Fabriciusovou, advokátkou so sídlom v Banskej Bystrici, J. A. Komenského 18B, o zaplatenie 958,45 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13 C 445/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. februára 2019 sp. zn. 17 Co 2/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 18. mája 2017 č. k. 13 C 445/2013-250 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 96,74 eur a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol. Zároveň žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 79,86 %. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca bol vlastníkom priestoru č. XX-X (apartmán) v Penzióne - apartmánové ubytovanie objekt C, súpisné číslo XXX v obci J. X., kde od roku 2009 žalovaná vykonávala správu v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“). Uviedol, že žalobca so žalovanou neuzatvoril zmluvu o výkone správy z dôvodov, že postavenie žalovanej ako správcu „bytového domu“ neuznal a tiež nesúhlasil s textom zmluvy o výkone správy. Z konania vyplynulo, že žalobca poskytoval žalovanej finančné prostriedky na služby spojené s bývaním - vodné stočné, elektrická energia bytu, osvetlenie spoločných priestorov a odvoz domového odpadu, avšak uznával ich len do výšky ich záloh bez zohľadnenia skutočných nákladov. Súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ žalovaná použila preddavky na úhradu plnení poskytnutých žalobcom za ním uznané odobraté služby, nemohlo ísť v danom prípade na strane žalovanej o prijatie plnenia bez právneho dôvodu. K ďalším službám, ktoré žalobca neuznal - poistenie domu, upratovanie vnútorných priestorov, vonkajšia údržba, fond opráv a údržby, servis vodomerov, havarijná služba a poplatok za správu, uviedol, že sa nejedná o konanie bez príkazu podľa § 742 Občianskeho zákonníka, nakoľko

žalovaná nepreukázala žiadnu hroziacu škodu, ktorú by musela odvracať. Po zohľadnení platieb žalobcu za roky 2010-2013 a započítaní celkových skutočných nákladov za žalobcom odoberané a uznané služby spojené s bývaním súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca uhradil za predmetné služby o 96,74 eur viac ako boli ich skutočné náklady, a preto sa v tejto časti žalovaná obohatila na úkor žalobcu. Námietku premlčania, ktorú uplatnila žalovaná, nepovažoval za dôvodnú vzhľadom na to, že ku dňu podania žaloby neuplynula dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku, keďže s vyúčtovaním sa oboznámil žalobca až prvý júlový týždeň 2011 a žalobu podal v júni v roku 2013. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie oboch strán sporu v poradí druhým rozsudkom z 27. februára 2019 sp. zn. 17 Co 2/2018 rozhodnutie súdu prvej inštancie I. vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 96,74 eur a vo výroku, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietol, potvrdil; II. vo výroku o nároku žalovanej na náhradu trov konania zmenil tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 79,82 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd mal za preukázané, že žalobca zaplatil žalovanej v rokoch 2010 až 2013 sumu 1 190,90 eur určenú na platby za ním uznané služby spojené s bývaním v apartmáne, pričom konštatoval, že súd prvej inštancie správne posúdil výšku bezdôvodného obohatenia po zohľadnení skutočných nákladov na štyri poskytnuté služby, na úhradu ktorých žalobca poukazoval peniaze priamo žalovanej. Nakoľko žalovanou predpísané a žalobcom zaplatené preddavkové platby nepokryli skutočné náklady za služby, ktoré žalobca reálne spotreboval, výpočet žalobcu, keď od ním poskytnutej sumy žalovanej odrátal len výšku preddavkových platieb za ním uznané služby a nie skutočné náklady, ktoré vyplývajú z doložených vyúčtovaní žalovanej, vyhodnotil odvolací súd ako nesprávny. V tejto časti považoval navyše súd tvrdenia žalobcu za rozporuplné, nakoľko povinnosť platiť za určité služby uznával, avšak nie v cene skutočne spotrebovaných služieb, pričom nevysvetľoval, prečo mu nevznikla povinnosť zaplatiť za odobraté služby ich skutočnú cenu. Odvolací súd dodal, že v danom rozsahu pre plnenie existoval právny dôvod, keďže žalovaná použila sumu vo výške 1 094,16 eur na účel určený žalobcom - úhradu plnení za služby, ktoré žalobca odobral. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutočnosť, že pri zabezpečovaní ostatných žalobcom nežiadaných služieb nešlo na strane žalovanej o konanie bez príkazu podľa § 742 Občianskeho zákonníka, keďže žalobca odoprel svoj súhlas s tým, aby žalovaná tieto služby zabezpečovala a výslovne si neželal, aby žalovaná ako „nelegitímny správca“ túto správu vykonávala, o čom mala žalovaná vedomosť. Odvolací súd tiež konštatoval, že námietka žalobcu ohľadom spotrebiteľského charakteru sporu nie je dôvodná, pretože predmetom konania je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré nemá základ v spotrebiteľskej zmluve, keďže žiadna zmluva medzi stranami sporu uzavretá nebola. Napokon zmenu výroku o trovách prvoinštančného konania zdôvodnil nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentoval údaj o lehote, v akej má žalobca povinnosť zaplatiť náhradu žalovanej, a tiež chybou vo výpočte pomeru úspechu a neúspechu v spore. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Namietal, že napadnutý rozsudok je vnútorne rozporný, nelogický a svojvoľný v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd vychádzal zo záveru, že žalobca „uznal“ nárok žalovanej, resp. poskytnuté služby a odobraté energie, čo však nie je pravdou, keďže žalovaná nikdy nepreukázala zmluvný vzťah s dodávateľmi energií a ani povinnosť platiť za dodané energie. Uviedol, že zo zákona č. 183/1993 Z. z. vyplýva povinnosť platiť za služby súvisiace s bývaním ostatným vlastníkom v bytovom dome a nie v prospech správcu, pričom správca nie je veriteľom akejkoľvek pohľadávky, ktorá vznikne, ak vlastníak nezaplatí za poskytnuté služby a energie. Poukázal na to, že správca iba vykonáva vyúčtovanie a v prípade neplatiča vymáha dlhy od neplatiča v prospech ostatných vlastníkov. Žalobca tiež uviedol, že žalovaná použila jeho peniaze na úhradu služieb, ktoré on nebol povinný uhradiť, a preto sa bezdôvodne obohatila. Zároveň dodal, že plnenia za jemu poskytnuté energie a služby sa hradili z

finančných prostriedkov ostatných vlastníkov bytov (fondu opráv) a nie z vlastných prostriedkov žalovanej. Žalobca tiež vytkol odvolaciemu súdu, že zrozumiteľným spôsobom nevysvetlil „nezmluvný právny dôvod“, v dôsledku existencie ktorého mal za to, že v časti uplatneného nároku nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej. Dovolateľ napokon sformuloval právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi ešte nebola vyriešená: „či pre účely určenia vzniku a výšky bezdôvodného obohatenia možno ako právny dôvod na plnenie nelegitímnemu správcovi považovať dodanie energií a služieb dodávateľmi, ktorí nemajú uzavretú zmluvu s nelegitímnym správcom...“. Mal za to, že odvolací súd uvedenú otázku posúdil nesprávne, keďže nelegitímny správca v žiadnom prípade nemôže mať nárok na plnenie za energie a služby, ktoré sám reálne nedodal ani zmluvne nedojednal. Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že s poukazom na príslušné ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z. je správca oprávnený a dokonca povinný disponovať s finančnými prostriedkami vlastníkov v rámci zabezpečenia riadneho výkonu správy domu. S ohľadom na skutkový a právny stav danej veci a skutočnosť, že dovolateľ nárok žalovanej čo do dôvodu ani do výšky nepopiera, neprikladá žiadne ďalšie dôkazy a neuvádza žiadne nové skutočnosti odôvodňujúce podanie dovolania, navrhla podané dovolanie zamietnuť podľa § 448 C.s.p.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietal vnútornú rozpornosť, arbitrárnosť a nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

10. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý

proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

11. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

12. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Súdy oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými relevantnými odvolacími námietkami žalobcu a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

12.1. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzali, keď dospeli k záveru, že v danom prípade došlo v časti uplatneného nároku k bezdôvodnému obohateniu žalovanej. Súdy zrozumiteľne uviedli, na základe čoho stanovili rozsah (výšku) bezdôvodného obohatenia. Z ich odôvodnení je zrejmé, že vychádzali z rozdielu medzi zaplatenou sumou pozostávajúcou z poukazovaných platieb žalobcu priamo žalovanej a skutočnými nákladmi za žalobcom odoberané služby súvisiace s bývaním. Zároveň dostatočne objasnili zamietnutie časti žaloby, keď dospeli k záveru, že vo zvyšku uplatneného nároku nešlo o plnenie bez právneho dôvodu. Odvolací súd v tejto súvislosti osobitne zdôvodnil, že „nezmluvný“ právny dôvod na plnenie spočíval v úhrade plnení poskytnutých žalovanej za služby, ktoré žalobca reálne odobral. Napokon je potrebné konštatovať, že odvolací súd sa dostatočne vysporiadal aj s pomerne zmätočnými odvolacími námietkami žalobcu ohľadom jeho uznania určitých služieb súvisiacich s bývaním, postavenia žalovanej ako správcu a jej aktívnej legitímácie na vymáhanie pohľadávok (ktoré žalobca znova nastoľuje aj v podanom dovolaní) a pokiaľ ich vyhodnotil ako nezrozumiteľné a nesúvisiace s predmetom tohto konania, nemožno takému záveru z pohľadu dovolacieho súdu nič vytknúť.

12.2. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním

predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

14. V zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

15. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí tzv. majetkovým cenzom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď vychádzajú z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenzus znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie vecí možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy.

16. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 663/2007 Z.z. o minimálnej mzde v znení neskorších zmien a doplnení sumu minimálnej mzdy pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou ustanovenú podľa § 7 a sumu minimálnej mzdy za každú hodinu odpracovanú zamestnancom ustanoví na príslušný kalendárny rok vláda Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) nariadením vlády a podľa § 1 nariadenia vlády č. 326/2012 Z.z. (účinného v priebehu celého kalendárneho roka 2013, teda i v čase doručenia žaloby v prejednávanej veci súdu 3. júna 2013) suma minimálnej mzdy na rok 2013 sa ustanovuje na 337,70 eur za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou (písm. a/) a 1,941 eur za každú hodinu odpracovanú zamestnancom (písm. b/).

17. V danom prípade uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia podľa § 421 ods. 1 C.s.p. bránilo ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a/ C.s.p. V prejednávanej veci bol dovolaním napadnutý potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu v zamietajúcej časti vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 861,71 eur (= 958,45 - 96,74), pričom desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (t. j. 3. júna 2013) je 3 377,- eur. Z uvedeného vyplýva, že výška predmetu dovolacieho konania neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenzu obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p. pri peňažnom plnení (ratione valoris), preto je prípustnosť dovolania žalobcu v zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ C.s.p. vylúčená.

18. Vzhľadom na dovolaciu argumentáciu žalobcu dovolací súd pre úplnosť dodáva, že v danom prípade nejde o spor s ochranou slabšej strany (spotrebiteľský spor), a preto nie je možné posudzovať prípustnosť dovolania z hľadiska tzv. majetkového cenzu podľa ustanovenia § 422 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu síce vyplýva, že zmluva o výkone správy svojím charakterom predstavuje spotrebiteľskú zmluvu (pozri napr. 8 Cdo 172/2019, 4 Cdo 5-6/2019), avšak to len za podmienky, že je zmluva platne uzavretá. V preskúmvanej veci súdy (správne) ustálili, že medzi žalobcom a žalovanou nebola zmluva o výkone správy uzavretá, keďže nedošlo k jej podpisu zo strany žalobcu. Vzhľadom na to, že medzi stranami sporu nebol založený zmluvný (spotrebiteľský) vzťah, dovolací súd uzatvára, že aplikácia ustanovenia § 422 ods. 1 písm. b/ C.s.p. v skúmanom prípade bola vylúčená.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako

dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.